ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

9/2003

Tam, kde se zastavil čas

Dnes jedeme do Kupičova. Jedeme čtyři, naši kněží - Františkáni, Otec Mariuš a Otec Tadeáš, já a moje vnučka Aňa. Počasí bylo pěkné, slunečno - tak jsem vzal to naše dítě s sebou, aby se trochu odreagovalo. Zájezd byl zorganizovaný spontánně, nicméně jedeme vlastně s důležitým posláním.

V Kupičově bydlí paní Marie Kafková, jediná Češka z kdysi početné české vesnice - Kupičova Českého, jak se dříve tato obec jmenovala. Paní Marie je katolička a za pár dní bude slavit své narozeniny. Kolikáté? To je její tajemství. Znám tuto stařenku od dávných let. Drobného vzhledu, vždy usměvavou, vidět jsou její upracované ruce, které prozrazují její těžký životní osud. Vychovala dva syny, věnovala jim matčinu lásku a vyprovodila je do širého světa. Nyní bydlí sama. Děti a vnuci ji občas navštíví, sem tam ji pomohou, ale i oni mají své problémy - rodiny jsou daleko od domova matky. Navštěvují ji i dřívější sousedé i kamarádky a kamarádi ze školních lavic. Češi, Poláci, obyvatelé dalekých zemí. Paní Marie velmi dobře mluví, píše a čte polsky a svůj rodný jazyk český si zachovala dodnes. Každý se diví, ale nedivte se, stařenka má doma spoustu knih, často píše dopisy a také je dostává. Na svátky posílá pohlednice, ve kterých opakuje pozvání. Vlastně nedávno jsem u stařenky Češky byl - tak jí říkají místní a zrovna tu byla jedna rodina z Polska, která cestovala po Volyni, navštívili též paní Marii a když jsme se loučili, diskrétně mě požádala, že se jí blíží kulaté narozeniny a že už tak dávno nebyla u zpovědi svaté, že to má daleko do kostela, kdybych mohl požádat jejich kněze, aby přijeli. Slíbil jsem, že na ten slavný den požádám kněze, aby tak učinili!

Naše auto pádí silnicí přes pole a lesy a všude je vidět kolorit blížícího se podzimu. Všude na polích pracují lidé, je vidět, že žně už skončily a začínají podzimní práce. Věčný koloběh života rolníka. Půda v této krajině je kyprá a úrodná, což bohatě vynahradí lopotu člověka. V 19. století osídlili tuto zem kolonisté z Čech a vybudovali zde celé městečko. Byli mezi nimi protestanti i katolíci. Svědkem jsou dvě stavby svatyň. V husitském kostele je nyní církev pravoslavná a kostel katolický, neogotický, z červené cihly, tu stojí opuštěný a zanedbaný. K životu se má jenom ve všední den, když zde pracuje mlýn.

Míjíme starou vesnici Lityň a už vidíme Kupičovský pahorek a ve slunci se blýskající špičku husitského kostela. Cesta vede do kopce, po jejích stranách stojí staré, zubem času dotknuté české domy, sila, stodoly, z nichž některé jsou kryty ještě předválečným plechem. Asi zde žili bohatí čeští měšťané. Městečko mělo dvě tržiště a byl zde i průmysl - pivovar, lihovar a mlýn. Ve 20. století se městečko spojilo s Kupičovem Ruským, ležícím v dolině, kde bydleli nejenom Češi a Ukrajinci, ale také Židé, Poláci a Němci. Byly tam školy, knihovny a také lidové domy, kde účinkoval i smíšený divadelní soubor!

Starší obyvatelé vzpomínají, že život zde byl veselý. Dnes je Kupičov zase tichý, klidný a zasněný. Městem vede potrubí zemního plynu, ulice jsou asfaltové a zemědělské družstvo funguje, ale pořád tomu městečku něco chybí - snad duše, kdo to asi ví?

Vyjíždíme do uličky naproti kostelu a zastavujeme se u bílého domku s okenicemi pomalovanými na zeleno. Tady bydlí paní Marie Kafková. Domácí ptactvo nám s velkou nechutí uvolňuje pěšinu k paní Marii. Ta, jako vždy, veselý úsměv na rtech nás vítá a vede do velkého pokoje, několik slov na přivítanou a hned připraví měkká křesla. Rozhlížíme se ze zvědavosti kolem sebe a vidíme, že byteček je čistý a útulný. Otec Tadeáš na sebe bere „štulu" a my s otcem Mariušem a Aňou jdeme do menšího pokojíku a zavíráme za sebou těsně dveře. Zpověď je věc svatá a nesmí se překážet. Neminulo mnoho času a ve dveřích se objevil Otec Tadeáš se slovy, už můžete zpátky, dovoluji Vám. Paní Marie nám radostně připravuje pohoštění. Stařenka napekla různé koláčky, které musíme ochutnat a tak jsme zůstali ve veselém rozhovoru u stolu a jedli výborné koláčky a popíjeli kávu a čaj - dle přání. Je nám příjemně a milo v tomto domácím prostředí.

Paní Marie ochotně odpovídá na naše otázky, ukazuje obrázky a povídá, že kostel římskokatolický byl vybudován v letech 1907- 1912 a prvním knězem byl Bonaventura Burzminski, na kterého dodnes vzpomínají věřící jako na pravého člověka a velkého dobráka. Snažíme se už stařenku netrápit a začínáme se pomalu loučit. Paní Marie nám dává trochu koláčků na cestu a také jablíčka z vlastního sadu. Vypadá velmi šťastná.

Vracíme se trochu jinou cestou, chci ukázat otcům kněžím starý kostel a několik památných domů na druhé straně. Kostel vypadá ponuře, okna jsou porozbíjená nebo zaprášená moukou. Byl to hrozný pohled na kostel stojící v blátě a loňském hnoji. V tichosti vcházíme dovnitř, otvíráme boční dveře vedoucí do sakristie - to byl pro nás šok! Uprostřed stojí zbytky agregátu kolchozní elektrárny. Stropy, stěny a podlaha jsou pokryty silnou vrstvou sazí a šmíru.

Zamyšleně jedeme zpátky přes pole a lesy a prohlížíme si ten kdysi veselý kraj. Otec Mariuš řídí auto a když vyjíždíme na hlavní silnici, říká: „Víte, tak se mi zdá, že se tady zastavil čas!" My pokyvujeme hlavou a říkáme: „A si to tak je!"

Anatol František Sulík

(Přeložil Josef Havlíček)

Redakce děkuje katolickým kněžím za tento zajímavý pohled do života poválečného Kupičova

Nevšední osudy rodáka z Hulče České

(Pokračování)

Tvrdý dopad druhé světové války 1939-45

Připojení celé Volyně k Sovětské Ukrajině (1939) vneslo i do církevního života nová tvrdá ustanovení státních úřadů. Farář dle úředního pojmenování se stal „sloužícím kultu" („služitěl kulta"). Finančním úřadem byla vyměřena daň („kultsbor") za používání chrámu k bohoslužebním účelům s odůvodněním, že chrám je ve státním vlastnictví. Jednou zaplacená daň mohla být znovu vyměřena ve vyšším rozsahu. Ohlas hulečských farníků vyzněl pro duchovního jednoznačně povzbudivě: „Pane faráři, my Vás v tom nenecháme". Horentní daň se podařilo uhradit cestou „chození s modlitbou a svěcenou vodou". přičemž se projevila štědrost a obětavost farníků. To církevní obec i duchovního zachránilo v prvém střetu se státní mocí.

Časem však vyvstala nová a závažnější forma perzekuce: organizované vyvážení na Sibiř. Ohroženi byli především „třídní nepřátelé" (kulaci, bývalí státní zaměstnanci, polští osadníci apod.) Obava, kdy přijdou na řadu ostatní nespolehliví však dolehlaa neodbytně, jelikož „sloužící kultovním účelům" byl osobou zbavenou volebního práva a tím jen trpěnou a tedy v podstatě nežádoucí. Jeho děti např. neměly šanci získat stipendium, tj. státní studijní podporu. Starostlivou „matušku" to přimělo k sbalení důležitých věcí na cestu. Při předem neohlášené deportaci byl totiž vymezen jen krátký čas na sebrání, naložení a odvoz na nádraží. Řídila se tím, že při shonu a v chvatu možno na důležité a závažné věci zapomenout, čemuž chtěla předejít připravenými ranci.

Do vyhrocené nejistoty příštích neperspektivních dnů vypukla sovětsko - německá válka a vzápětí následovala německá okupace, s níž se mnohé změnilo a nastaly zase nové problémy. Odpadl dosavadní tlak na kolektivizaci v zemědělství, na všestranné potlačování vlivu církve, jakož i strach z vyvážení nežádoucích obyvatel kamsi na Sibiř, přibyly však jiné starosti: vyvážení lidí na práci do Německa, a doléhaly různé důsledky změněné politické situace. Jedním z nich bylo rozšíření a upevnění vlivu a dosahu ukrajinského nacionalistického hnutí.

V pravoslavné církvi se projevilo vyhlášením ukrajinské autokefální církve biskupem Polikarpem, sídlícím tehdy v Lucku. Přihlášení se hulečského faráře k ukrajinské autokefální církvi bylo vyvoláno spíše opozičním postojem vůči sousedním církevně-slovansky orientovaným duchovním než pouhou snahou o upevňování ukrajinské pravoslavné autokefality i když v otázkách bohoslužebního jazyka se jednoznačně klonil k posílení církve národní.

Čeští příslušníci hulečské farní obce vnímali dění v církvi mnohem klidněji a zdrženlivěji (pragmatičtěji) než jejich ukrajinští sousedé a spoluobčané.

Ukrajinské národní otázky se jich přímo netýkaly a tak se snažili o udržení přísné neutrality. Také - na rozdíl od Ukrajinců _ se u nich uplatňoval více sekularizovaný postoj stručně vyjádřený formuli: faráře potřebuji třikrát za život: při křtu, při svatbě a při pohřbu.

Proto duchovní této česko-ukrajinské farnosti ve věcech aktivního církevního života více než na české - spoléhal spíše na ukrajinské farníky, u nichž snáze získal pomoc např. v případě, že bylo třeba zastoupit chybějícího sbormistra nebo žalmistu) (psalomščika) apod.

Ve druhém roce okupace se zjevným podnětem k velkému shromáždění lidí z širokého okolí stala slavnostní pobožnost u kozácké mohyly („kurhanu", která stála na farní

půdě za obcí. Pocházela z dob kozáckých válek. Před slavností byla nové upravena. Projev duchovního byl zaměřen ryze vlastenecky bez politických formulací nebo výzev. U shromážděných měl živý kladný ohlas. Mezi obyvatelstvem se na tuto událost dlouho vzpomínalo…

Do této doby (1942) spadá také začátek ozbrojeného podzemního ukrajinského hnutí odporu proti německé okupaci, což vyhrotilo celkovou situaci politicky, hospodářsky i společensky. S přibližováním se fronty v průběhu roku 1943 se životní podmínky obyvatelstva na tomto území zmítaném krutou partyzánskou válkou stávaly místy až katastrofální.

Po přechodu fronty na přelomu r. 1943-44 byla v oblasti obnovena sovětská vláda. Ta přinesla mj. i odvody branců. Čeští osadníci velice usilovali o možnost vstupu do československé zahraniční jednotky místo do Rudé armády, což se jim nakonec podařilo. Novým čsl. brancům žehnal hulečský farář při slavnostní mši a vyslovil přání a naději, že dojdou s čsl. armádou až do jim dosud z vlastní zkušenosti neznámé Prahy. Vzpomínal přitom na svoji vlastní návštěvu české metropole, kterou se mu ještě dávno v dobách jeho mládí podařilo uskutečnit.

V té době - již ke konci války - se sovětská vláda zaměřila na postupné potrestání všech „antisovětských živlů".Mezi ně byli řazeni hlavně aktivisté ukrajinského nacionalistického hnutí, ale též všichni, kteří byli podezřelí z jakékoli sympatie tomuto hnutí projevené. Často stačilo pouhé nařčení a udání.

Hulečský farář, jehož přátelské styky s ukrajinskými farníky byly dobře známy stejně jako jeho příklon k biskupu ukrajinské autokefální církve Polikarpovi, (který mezitím uprchl na Západ) byl začátkem r. 1945 zatčen. Byl obviněn dle článku 58 o protisovětské propagandě, za což se tehdy při soudních procesech nevyměřoval nižší trest než 10 let nucených prací. Dle známých praktik stačil jeden vynucený podpis, jímž se obžalovaný přiznával. Průběh a shromažďování usvědčujících materiálů charakterizuje otázka vyšetřujícího soudce: „Proč vás vaši ukrajinští farníci měli tak rádi?" Na odpověď: „Považuji to za svoji zásluhu," podotkl vyšetřující: „Neříkejte, vše víme."

Když se o otcově zatčení dověděl - vlastně jen náhodou - jeho syn v Praze, kam přišel na konci války jako příslušník 1. čsl. armádního sboru, snažil se intervenovat na různých čsl. úřadech a institucích za možnost, aby otci bylo povoleno v souvislosti s očekávanou repatriací volyňských Čechů - odpykání trestu v ČSR. Skutečně se podařilo, že rozsudek byl znovu revidován, ač není s určitostí známo, zda to bylo z podnětu čsl. min. zahraničí či činitelů čsl. pravoslavné církve, (která byla právě převedena z dosavadní jurisdikce bělehradské (srbské) pod moskevskou, což v dané situaci mohlo mít příznivý vliv.

Výsledkem revize procesu byla změna původního paragrafu (odsouzení za protisovětskou agitaci a propagandu) za jiný, který na rozdíl od původního spadal pod tehdy vyhlášenou amnestii. A tak se stalo, že se překvapivě nenaplnil odhad strážného, který po původním rozsudku při odvádění ze soudní síně osmašedesátiletého vězně odsouzeného na deset let nucených prací - cynicky podotkl: „Tobě, starče, to stačí." (Jinými slovy - odsud už nevyjdeš).

Závěry životní cesty

Po oficiálním propuštění z pracovního tábora vyvstal nový, téměř nepřekonatelný problém - dopravit se domů. Psal se rok 1947, spoje byly přetížené a přeplněné. Hladový a vysílený bývalý politický vězeň se vícekrát marně pokoušel dostat se do stále přeplněných, nepravidelně jedoucích vlaků.

Když se to nakonec přece jen podařilo, přicestoval do Zdolbunova nejen vyzáblý na kost, ale ještě nakažený „růží" a ve vysoké horečce. Dojít domů (cca 10 km) již nebyl schopen. Tak ho v bezvědomí ležícího u cesty nalezl, poznal a přivezl domů jeden farník, který se s povozem právě vracel z okresního města.

Přivolaný místní lékař nedával valné naděje. Jen s potížemi nalezl na vyhublém těle pacienta sval, do kterého bylo možno vpíchnout potřebnou injekci. Pozvolné, velmi opatrné vyživování v domácí péči jej však přece vrátilo k životu a tím umožnilo i jeho repatriaci.

Po návratu do ČSR (1947) nezbylo než začít znova od začátku. Byl to uznalý školní inspektor v Rakovníku, který navrhl a schválil postavení smluvního učitele nové zaváděné ruštiny na měšťanské škole v Kolešovicích.

Mezitím volyňský duchovní postupně organizoval nové založenou církevní obec v Hořovičkách s pobočkami v Oráčově, Drahouši a v Kolešovicích. Tam sloužil - nehledě na důchodový věk - až do svých posledních dnů (téměř do 85 let).

Ve čtyřicátých letech se pojem ekumenismu teprve tvořil. Ani ještě na obzoru nebylo odvolání klatby a vzájemného odsouzení mezi historickými církvemi.

V Kolešovicích, kde také reemigranti nalezli nový domov, byl římsko-katolický kostel spravován farou v Kněževsi. Bohoslužby se zde v těch dobách konaly jen nepravidelně. Na dotaz, zda by v tomto kostele mohl pravoslavný duchovní odsloužit mši (liturgii), byla odpověď záporná s vážně míněným odůvodněním, že v takovém případě by bylo nutno kostel vždy znovu vysvětit…

S pomocí místních volyňských farníků bylo proto zajištěno zhotovení ikonostasu a upravena modlitebna v přízemí bývalé školy v Kolešovicích, která pak sloužila až do r. 1963.

Kdyby byl býval dotázán ohledně závěru svého snažení a údělu, volyňský pravoslavný duchovní by byl zřejmě souhlasil se svým profesorem kremenecského semináře. Ten kdysi na dotaz studenta, zda mohou být rovněž spaseni i jinověrci,, taktně a výstižně odpověděl: „Ovšem, že mohou, ale naše cesta, o níž vás zde v semináři učím, je přímá a nejspolehlivější…" Svého seminárního profesora rád s porozuměním vzpomínal i citoval.

Jeho spletitá životní cesta vyžadovala také v manželství překonávání výrazných rozdílností povahových i těch, které plynuly z odlišného rodinného prostředí, výchovy i tradic.

Všechny tyto okolnosti hluboce poznamenaly celou nelehkou a strastiplnou životní dráhu smíšeného manželství, které i přesto trvalo 58 let…

Boris Zajíc, Praha

Ppor. Václav Linha

Touto vzpomínkou bych rád vzdal hold svému spolužákovi a kamarádovi z Moskovštiny Václavu Linhovi, který jako ženista tak tragicky zahynul již po válce při odstraňování německých min a munice na východním Slovensku.

S Václavem Linhou jsem se setkal v roce 1937 v 6. třídě České školy v Lucku. Už se nepamatuji, zda to nebylo o rok dříve. Po ukončení 7. třídy jsme oba složili přijímací zkoušky do polského gymnázia, které jsme navštěvovali i po příchodu sovětské moci. V důsledku nového uspořádání školství byli žáci 1. ročníku gymnázia přeřazeni do 5. třídy tzv. desetiletky, zatímco žáci ostatních škol byli zařazeni o třídu výš. Abychom neztratili jeden ročník, vrátili jsme se raději do české školy. Po znovuukončení 7. třídy, ale již desetiletky, Václava Linhu a mne čekalo velké překvapení. Linha byl nejlepším žákem ve třídě, měl samé jedničky a byl _ jak tomu říkali Sovětí - otličník. Zejména v matematice byl nepřekonatelný. Já jsem sice nedosahoval takových výsledků - měl jsem polovinu jedniček a polovinu dvojek - a proto jsem byl „udarnik" (nesměl jsem mít ani jednu trojku). Na základě těchto výsledků jsme byli my dva ze třídy určeni, abychom dostudovali 8.-10. třídu desetiletky ve vybrané škole v Kyjevě. Ze známých důvodů k tomu již nedošlo a kdo ví, jak by se odvíjely naše osudy, kdyby se dějiny ubíraly jiným směrem. Také jsme oba navštěvovali ukrajinské gymnázium, než Němci uzavřeli všechny střední školy na okupovaném území po roce 1941.

Po ukončení války jsme se znovu setkali jako studenti naposledy, a to při studiu na Reálném gymnáziu v Praze na Vinohradech ve Slovenské ulici, kde studoval i bývalý prezident Dr. Beneš. Zde jsme také úspěšně odmaturovali. Já jsem odešel do civilního života a později na vysokou školu. Spolužák Linha zůstal v armádě v hodnosti podporučíka a byl odvelen s jednotkou ženistů do oblasti Dukelského průsmyku za účelem jeho odminování. Tento zkušený ženista, který prošel frontou, tragicky zahynul při plnění nejnebezpečnějšího úkolu. Major Ďula, který zajišťoval odminování Dukelského průsmyku od německé munice se nemýlil, když prohlásil: „… u pyrotechniky platí základní pravidlo, že vždy je psáno krví!"

Otec Václava Linhy, který byl také ve Svobodově armádě, nebyl schopen sdělit své manželce a dceři na Volyň, co se stalo s jejich synem a bratrem. Protože paní Linhová neměla od svého manžela zprávu, obrátila se na má rodiče s prosbou, aby mě požádali, abych manželovo mlčení osvětlil. Jistě každý pochopí, jak těžký a smutný úkol to pro mne byl.

Touto vzpomínkou bych také chtěl vyjádřit hlubokou soustrast sestře Václava Linhy nad jeho tragickým osudem.

Vašiku, znali jsme se po dobu školních let, ale vzpomínka na Tebe mě provází po celý život.

Tímto jsem chtěl navázat na článek p. Nováka „Osud čtyř volyňských Čechů-ženijních důstojníků v bojích za svobodu Československa", který vyšel ve Zpravodaji č. 10/2002. V něm p. Miroslav Novák vylíčil zejména poslední okamžiky života podporučíka Václava Linhy.

Tragický osud Václava Linhy se snad začal naplňovat již na jaře v roce 1944, když se přišel před přemístěním čsl. jednotky do Rumunska rozloučit s mou mamin-kou. Tenkrát jí řekl, že válku nepřežije a že se již nevrátí…

Ing. Zdeněk Damašek, Praha

Vlasovci u nás na Volyni

Jak jsem již psal v některém z mých příspěvků, naše vesnice Chomout se zčásti táhla kolem hlavní silnice Rovno- Dubno -Lvov. Druhá část obce pak odbočila od silnice asi deseti staveními v jedné řadě. Za každým stavením měl každý hospodář svůj díl pole, který byl ukončen chmelnicí a pak lesem, kterým procházela silnice. Každý hospodář měl svoji cestu okrajem svého dílu pole. Cesta vyústila vždy u hlavní silnice.

Za války těchto cest často využívala vojska, a to jak při postupu nebo ústupu, když hlavní silnice byla ucpaná vojsky. Uviděli jsme je vždy, jak vyjeli z lesa plni strachu, co bude následovat, až přijedou na dvůr. Když se generál Vlasov vzdal Němcům s celou armádou a poté Němci začali ustupovat z Ruska, Vlasovci ustupovali před německou armádou. Měli zřejmě jenom lehké zbraně. Šli pěšky, někteří na koních a také i na vozech tažených koňmi.

Jednoho dne jsme uviděli, jak naší cestou jedou na koních. Kdo jiný než Vlasovci. Mluvilo se o nich, že berou, co se dá. Já jsem se schoval na hůře, kde jsem měl v plevách udělanou skrýš ze slámy. Otec, maminka a sestra stáli na prahu, o sedm let mladší brácha se schoval někde v chatě. Přijeli na dvůr, někteří sesedli a šli do stavení rabovat. Hledali také ve skříni a tam našli můj kabát, zelený frenč, na kterém byly knoflíky s českými lvíčky. Ten mi naši koupili v Rovně na bazaru. Měl jsem z něho velkou radost. Tato vlasovská návštěva se musela konat v neděli, protože náš otec svátečně oblečení vždy přes týden schovával ve stodole v železném sudu pod slámou, včetně svátečních bot.

Upoutalo je moje zelené sako, ze kterého visel zlatý řetízek a v kapse zlaté dvouplášťové hodinky, které mi daroval můj kmotr. Ten je dostal za záchranu celé židovské rodiny od nich darem. Vzali kromě jiných věcí i moje sako a nesli ho k veliteli. Teď začalo drama. Velitel zavolal otce a ptal se, kde má ukrytého vojáka. Otec jim vysvětloval, že sako je chlapecké a kde ho koupil. Ale šlo hlavně o ty zlaté hodinky a ne o sako.

Velitel řekl: „Chazajn vodka u tebe jest" a otec na to: „Tavaříši, u miňa vodky nět". To neměl říkat. Velitel na něho, že nejsou žádní tovaryši, že jsou pánové a že určitě čeká na Rusy, že je zajisté komunista a že takové likvidují. Otec je prosil, že žádný komunista není a že to řekl jenom ze zvyku. Důstojník se shýbl z koně, vzal otce za límec a táhl ho do vjezdu, kde měl být zastřelen. Maminka a sestra na kolenou se sepjatýma rukama prosily a usilovně plakaly. Velitel se zastavil a pravil: „Kak ty zvoňsa?", na sestru a ta odvětila: „Maruša". Tak jenom pro tebe tvého otce (sukynasina) nechám." Za to, že mu daroval život, musel mu polibit jeho páchnoucí boty. To je jedna z příhod, které Volyňáci prožívali za války. *J Mach*

Můj pradědeček

Nejstarší členové naší rodiny, kteří přijeli z Čech na Volyň, na které se pamatují, byli můj pradědeček Václav Bižovský a prababička Anna.

Pradědeček se narodil v obci Kopidlno, okr. Jičín. Vyučil se krejčím, ušil si černý oblek a v tom se také oženil. Prababička se jmenovala Anna, ale na její příjmení za svobodna si už nevzpomínám. Podle vyprávění mého dědečka se Češi tamního kraje rozhodovali, zda mají odjet z Čech do Ameriky nebo do Ruska. Jejich kraj byl zpustošen Prusko-Rakouskou válkou a tak se rozhodli, že tu nezůstanou. Nakonec se většina z nich rozhodla, že pojedou do Ruska. Amerika je daleko, ale Volyňská gubernie je blízko a žijí tam Ukrajinci, jsou to Slované a s těmi se spíše snesou a domluví. Tak pradědeček a prababička prodali svůj skromný majetek a s jednou větší skupinou se v roce 1870 vydali na cestu na Volyň. Vlakem dojeli až do Brodu, ale dál už žádný vlak nejel, takže byli nuceni sehnat povoz. Brody bylo ryze židovské městečko a tak sehnat povoz nebylo lehké. Žádali za to vysoké částky. Nakonec se s jedním Židem domluvili a usmlouvali cenu na polovinu.

Po příjezdu do nynějšího Hubína začali pracovat v lese. Museli kácet stromy, dobývat pařezy a udělat z toho ornou půdu. Očekávali, že je Ukrajinci jako bratři Slované přivítají přátelsky, ale ze začátku byl mezi nimi vztah dost napjatý.

Další roky se však vzájemné vztahy začaly postupně zlepšovat. Tehdy mohl mít každý loveckou zbraň a naši krajané si je pořizovali i proti zlodějům a všechno zamykali. Pradědeček s prababičkou hospodařili v Hubinské Nivě a tam se jim narodil syn František. Když dospěl, oženil se s Julií Bradáčovou a koupili si hospodu v Nesvicích. Tam se jim narodil syn Antonín - to byl můj tatínek - a dcera Annaa. Když děti dospěly, Anna se provdala za Šantrocha, měla s ním tři děti a při porodu čtvrtého zemřela. Můj tatínek se oženil, vzal si Františku Hajnou z Českých Dorostaj. Rodiče se rozhodli, že to hospodářství v Hubinské Nivě prodají a koupí jiné na Máslence, ale z té koupě sešlo, protože vypukla první světová válka a skoro o všechno přišli. Po válce se prodával pokácený les na Ledochovce a tatínek si ho koupil dvanáct desátek. Pradědeček s prababičkou prodali svůj domek v Hubinské Nivě a odstěhovali se k nám na Ledochovku. Měli tam svoji světnici a bydleli u nás až do smrti. Prababička pomáhala mamince a také hlídala děti, nejdřív sestru Toničku a pak také mě. Pradědeček byl pilný jako včelička, byl všude, v chmelnici, a když jsme pěstovali tabák, tak většinou u tabáku. Nezahálel ani v zimě, dělal košťata, pletl košíky nebo dělal osatky. Na podzim se po večerech sundaval tabák ze šňůr a skládal se do půlkilových svazečků a to s velkou odpovědností řídil pradědeček. Musím ještě dodat, že můj pradědeček měl moc pevnou vůli. Byl kuřák, kouřil fajku, ale pokaždé na popeleční středu tabák i fajku uschoval a nekouřil celý půst (6 týdnů). Na Vzkříšení jsme šli do kostela a po obřadu si došel ke známému Židovi pro doutníky a cestou domů už kouřil. Dokázal všechen volný čas vyplnit prací a byl při tom pořád veselý. Z vykáceného lesa udělat ornou půdu dalo moc práce. Také postavit dům, stodolu a chlévy a vykopat studnu 30 metrů hlubokou. Sotva to bylo hotové, tatínek koupil dvaapůl hektaru pozemku od Poláka Radzieviče a vzpomínám si, že to bylo drahé, protože pozemky byly u silnice, což byla velká výhoda. Za války to však bylo hotové peklo. A tak, když už bylo všechno postaveno a zařízeno, jsme všeho nechali a s novou nadějí odjeli do Čech.

Díky Bohu, že jsme doma, naše děti, vnuci a pravnuci se mohli učit svou mateřštinu a ne-museli se před nikým ponižovat.

Stále si myslím, že mí prarodiče byli ti nejhodnější lidé na světě a proto se snažím žít jako oni, aby na mne moji vnuci a pravnuci také vzpomínali v dobrém.

V. Bižovský

Setkání po padesáti letech v Žatci

Život! Ach, život běžel úprkem,
někdy jsi hodiny slyšel tikat za krkem,
když uběhne ti krásné mládí, zbývá jen sladké vzpomínání…
Vzpomínáš na lásky nesmělé,
na přátele v dětství veselé,
a když v hloubi srdce najdeš skulinku, vzpomeneš na svou maminku…
Když začali jsme rozum brát,
s hračkami přestali si hrát,
našli jsme matku druhou,
tu rodnou vystřídali školou. …

Ano, matka a škola jedno jsou. Naše české školy v daleně Volyni ve Zdolbunově, Rovně a Omelánštině byly o to ryzejší, že v nich panovalo češství chráněné láskou k vlasti v srdcích našich rodičů. A zato láska k češtině a všemu českému byla zaseta do našich duší pro všechny budoucí generace. My jsme s ní přišli do tehdejšího Československa, aby nám pomohla najít zde své místo pro život nás i našich dětí. A tato láska byla a bude pojítkem mezi námi, absolventy českých škol, po celý život.

A i když nás stáhm a věkem ubývá, o to pevněji si tiskneme ruce. Při našich setkáních po padesáti i více letech.

Naše setkání se uskutečnilo 19. září v Žatci. Bylo srdečné, vřelé, veselé a nezapomenutelné. Vzpomněli jsme všech našich učitelů, kteří na školách působili. Poděkování patří žákům, kteří se zúčastnili, i když někteří cestovali přes celou republiku, a také všem pořadatelům tohoto setkání.

Za pořadatele Anna Martišová

Vzpomínání při hulečském setkání

Za války bydlela pí učitelka Stružuková v Hulči u Balladů. Když zjistila parta kluků, že k ní jde na návštěvu přítel, rozhodla se prozkoumat terén. Vylezli v zahradě na strom a dívali se paní učitelce do bytu. Ale byli zklamáni, nic se nedělo, skutečnost nenaplnila jejich očekávání. A tak, aby se nějak odškodnili, foukali trubičkami do oken kuličky hrachu. Po několika dopadech hrachu na okno zbystřila návštěva pozornost a sáhla po zbrani. Kluci bleskem sjeli dolů a uháněli pryč. Ale protože to byla parta podnikavá, v dalších dnech vymýšleli nové neplechy.

Mezi školou a domkem Urbanů stála budka. Za tu se kluci schovali a čekali na kantory. Když se skupina učitelů přiblížila, ozvalo se: „Stoj, kto idot?" a za chvíli „Ložis!" a ctihodný učitelský sbor se v mžiku válel po zemi. Pak se ale kluci zalekli, že by mohlo dojít k střelbě, vzali nohy na ramena a upalovali po dráze ke mlýnu.

Tyto dvě příhody se mohly přihodit hlavně proto, že doba byla neklidná a kdekdo nosil zbraně a kantoři bývali obětí dětských lumpáren

Při obou asistoval náš spolužák a kamarád Milek Kučerů. Nikdy se to neprozradilo.

A tak když mi to při setkání Hulečáků v Žatci vyprávěl, rozhodla jsem se, že si dopřeji malou škodolibou radost a prozradím to na něj aspoň po letech… *Emilie Šimánková*

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Litoměřice

Svatováclavské posvícení v Litoměřicích se konalo 26. 9. 2003, jako minulá léta v Kasinu kasáren pod Radobylem a bylo také hojně navštíveno.

Přijeli hosté z Prahy ale i z Brna. Členka výboru regionu Brno krajanka pí Kučerová přivezla také milý pozdrav brněnských krajanů. Počasí bylo pěkné a nálada v sále, pěkně posvícensky upraveném tradičními koláčky a kytičkami, také.

Vedoucí regionu krajan Josef Kozák zahájil program úvodními body a potom vzpomněl na krásné posvícenské tradice na Volyni.

Potom krajan Ing. Josef Vlk přednesl obsažný referát k 80. výročí založení České matice školské a matičních škol na Volyni a zároveň vzpomněl na všechny osobnosti, které se na tomto kulturním dění podílely.

Předseda CV SČVP prof. MUDr. Vladimír Dufek ve svém vystoupení pobavil mimo jiné i líčením tragikomických situací, o něž nás připravuje už nespolehlivá paměť. A my starší jsme jen souhlasně pokyvovali hlavou a pociťovali v tom takovou milou, družnou jednotu. Potom nám četl z dlouhého seznamu vybraných slov z tzv. „volyňské hovorové encyklopedie" a každé to slovíčko nám přinášelo kousek vzpomínky na konkrétní událost či obrázek z naší vesničky.

Například - osobní vzpomínka - Když se jelo roverem do vzdálenější lávky pro nějakou pokupku, taška se pověsila na rul roveru, ale když náhodou po dešti na rozblácené a hrbolaté pěšině rover hodně kodrcal, stalo se, že bulka z tašky vyskočila prámo do bajury…

Nebo prádlo se pihlovalo cihličkou, která se ohřívala na rozehřátém plátu šporhertu, nebo jinou, které vložka se ohřívala přímo v ohni šporhertu a nebo ještě jinou, ve které se topilo dřevitým uhlím a ohýnek v ní se rozdmychával máváním té cihličky mimo pihlovací plochu sem a tam.

Tahle žehlicí nutnost přetrvala, bohužel, dodnes, ale bohudík, technologie dnešního žehlení napařovací žehličkou je nesrovnatelná.

Také jsme si nekupovali boty,, nýbrž tufle, ale zase pro vodu ke studni jsme chodili s vědrem a ne s kýblem a ruce jsme si myli v míse a ne v lavoru, jako se to používá občas tady v Čechách ještě dnes.

Naši mateřštinu hodně poznamenaly jiné národnosti, kterých bylo na Volyni více, jako to zjišťujeme i dnes tady v Čechách, ale čistý český akcent jsme si zachovali, což v jiných zemích nebývá zvykem.

Velmi pěkné a jímavé vzpomínky z volyňského domova přinesla ve svém příspěvku krajanka ze Semidub, profesorka na střední škole v Litoměřicích, paní Věra Víchová. Tento příspěvek byl svou upřímnou tužbou a výpovědí o tom, co bylo, tak pozoruhodný, že si prof. Dufek vyžádal od autorky přislib, že jej v plném znění zašle do redakce Zpravodaje.

Stejně tak pozoruhodný příspěvek doktora Jaroslava Moravce - ředitele Státního oblastního archivu v Litoměřicích a našeho člena SČVP bude ve Zpravodaji otištěn. Jako jeden z mála nevolyňských Čechů zná dokonale život Čechů na Volyni a jejich poctivé pracovitosti a vlastenectví si upřímně váží. Nikdy neváhá zásluhy volyňských Čechů v boji za svobodné Československo v I. i II. světové válce veřejně zdůrazňovat.

V dalším příspěvku jednatel CV SČVP krajan Václav Kuchynka vzpomínal především, jakým způsobem bylo provedeno odškodnění krajanů postižených povodní z dobrovolného krajanského peněžního fondu, který činil 135.000 Kč. Samozřejmě, že jinou formou pomoci krajanům byly četné materiální dary, pracovní pomoc při odstraňování škod, poukazování peněžních částek konkrétním poškozeným rodinám apod., což je prakticky nevyčíslitelné.

Lze si představit, jak tento úkol byl nejen časově náročný, ale vzhledem k citlivé otázce subjektivního vnímání spravedlnosti velmi složitý.

Po tomto příspěvku byl již podáván oběd a následovala volná diskuse na posvícenská i jiná témata. Také se prodávaly knihy volyňských autorů.

Na závěr programu vedoucí regionu Josef Kozák poděkoval všem, kteří se zasloužili o uspořádání tohoto setkání a účastníkům za milou přízeň.

Též poděkoval za dobrovolné příspěvky, kterými bylo získáno pro Sdružení 3.340 Kč.

Zapsala V. Suchopárová

Region Mariánské Lázně

Další sraz našeho regionu pobočka Tachov a našeho západního okolí - Plzeň, Stříbro, Tachov, Mar. Lázně, se uskutečnilo dne 6. září 2003 v Tachově v hezkém prostředí restaurace U Obušku, kam přišlo více než 50 členů a přátel. Rovněž nás pozdili svou návštěvou krajané z Karlových Varů, za což jim velice děkujeme. Naše přátele jsme blíže seznámili s činností našeho Sdružení a zároveň jsme je upozornili, že s námi mohou spoluupracovat. Dále jsme všechny přítomné seznámili se stavem našich členů, o snižování jejich počtu úmrtími i stěhováním apod. Na setkání se též prodávaly knihy volyňských autorů.

Po úvodní části následoval dobrý oběd a dostatek zákusků, nechyběla ani tombola, každý se potěšil nějakou maličkostí a zapomněl aspoň na chvíli na to, co ho trápí.

Hudba hrála podle přání, nezapomněla ani na kozačka. Tato zpráva se objevila i v plzeňském rozhlasu, což nás potěšilo.

Do dalšího setkání v roce 2004 přeji všem účastníkům hodně zdraví a nemocným uzdravení a též chci poděkovat za práci, kterou věnovali přípravám a zajištění této akce. Zároveň děkuji vedoucímu restaurace, který se o nás při takových příležitostech stará a vychází nám vstříc. *Vedoucí regionu J. Juha*

Region Karlovy Vary
Oznamujeme všem členům a přátelům, že naše poslední beseda v tomto roce se koná v sobotu dne 29. 11. 2993 v našem klubu. Posezení bude tentokrát bez tomboly. Všechny srdečně zveme! *L. Zábranská*
Region Praha
Upozornění poslední schůzka pražského regionu se koná v pondělí 29. 12. na obvyklém místě ve 14 hodin.
I. Malinská

Michalovské setkání

Stránky „Zpravodaje" přinášejí svým čtenářům vzpomínky na život krajanů v rodné Volyni, poskytují informace ze současného života volyňské diaspory sdružené do regionů, informují o aktuálním dění našeho Sdružení a dávají prostor i pro informace o nejrůznějších krajanských aktivitách. Sem patří i setkávání rodáků bývalých českých vesnic na Volyni. Čtyřčlenná organizační skupina bývalé evangelické obce u Rovna Michalovky, v níž Drahuška Rut Nývltová uplatňuje svůj muzikantský a moderátorský talent, Renata Hyngarová bravurně ovládá ekonomiku našich srazů, Oldřich Petrák osvědčil svůj technický a manažerský talent a Oldřich Rejchrt dbá, aby vše dobře dopadlo, dala opět o sobě znát. Na poslední sraz, konaný díky ochotné pomoci naší milé krajanky Bětušky Němečkové v restauraci „U Zajíců" v Žatci dne 27. září 2003, rozeslala 102 pozvánek. Pozvání využilo 86 osob. Soudě podle reakce v sále nikdo z přítomných nelitoval zde stráveného času ani nežehral na tramporty spojené s cestováním na sraz z nejrůznějších koutů Čech a Moravy. Na dotaz: „Tak kdy se zase sejdeme?" se sálem nesla odpověď „Za rok, za rok, za rok!"

Pořadatelé tentokrát setkání pojali netradičně. Žádné proslovy, žádný pevný, předem stanovený program. Po zahájení jen několik úvodních informací, pár přivítacích slov a pak neformální přátelské besedování prokládané zpěvem. Na pozvánce stálo: „Nalaďte si své hlasivky, při kytaře budeme zpívat písničky ze zpěvníku - České písně na ukrajinské Volyni od Jana Pospíšila a Vjačeslavy Lohvinové. Zpěv písniček zněl čistě, vroucně a u některých dokonce vicehlasně. Tradice pěstování zpěvu, jak se ukázalo, ještě stále zdobí michalovské rodáky.

Během setkání zazněla iniciativní myšlenka. Volyňáci mají sepsané svoje dějiny, jednotlivé obce mají svoje kroniky, existují knihy s nejrůznější volyňskou tematikou, ale dosud se nikdo neujal úkolu sepsat volyňskou kuchařku. Pamětnice i pamětníci, pokud znáte recepty volyňských jídel a nechcete si je nechat jen pro sebe nebo svoje blízké v rodině, posílejte je na adresy: Jaroslava Rejchrtová, Veslařská 3275, Mělník, 276 01
(e-mail: oldrich.rejchrt@quick.cz)
nebo Marta Rejchrtová, Nejedlého 7, Brno, 638 00
(e-mail: mirek.marta@tiscali…) Odborné vzdělání a dlouholetá praxe v oboru gastronomie paní Marty a nadšení obou slibuje zdařilé a zajímavé zpracování volyňské kuchařky. Posílejte recepty, nenechte usnout dobrý nápad, byla by to škoda…

Naše michalovská setkání potvrzují, že krajanské povědomí volyňských rodáků je stále živé, že hnod tak nezaniknе. Mezi přítomnými neseděli jen babičky a dědečkové, zpěv na kytaru doprovázel statný třicátník Vláďa Pech. A nebyl sám, kdo na srazu doprovázel svoje rodiče a prarodiče.
Michalováci na podporu vydávání „Zpravodaje" do společné kasy odeslali 1000 Kč. *Oldřich Rejchrt*

„Nevhodně" padlý tatínek

Když byl vydán zákon č. 261/2001 Sb. o odškodnění přímých účastníků národního odboje, vdov a sirotků, okamžitě jsem o tom informoval jediného úplného sirotka z Kupičova Miroslava Žitného, ročník 1935. M. Žitný se obrátil na Okresní výbor ČSBS v Žatci.

Zde mu s velkým pochopením pomohli obstarat všechny doklady. Zdálo se, po překonání všech překážek, že odškodnění obdrží. Bohužel ve směsi různě divně pokroucených paragrafů úřednící České správy sociálního zabezpečení rozhodli jinak a vše také potvrdila Zástupkyně veřejného ochránce práv Anna Šabatová.

Těžko dnes někdo pochopí jak žil takový sirotek na Volyni, tolik zkoušené válkou. Churavějící maminka Mirka Žitného zemřela v roce 1943. Otec zůstal s dvěma chlapci, z nichž starší byl duševně postižený. Postiženého si vzala jeho babička-vdova, které tehdy bylo již 73 let. Otec se synem Mirkem se odstěhoval k svým rodičům, kterým tehdy bylo již osmdesát let. Byl to velice těžký život v té době, kdy jednou vládli Němci, banderovci nebo Poláci. Každý z nich neustále něco potřeboval. Tento jakýs takýs život skončil v dubnu 1944. Mirkův otec tehdy s ostatními Kupičováky spěchal vstříc Čsl. armádě, jen aby se již mohli účastnit boje za vlast. Loučení tehdy bylo velice těžké. Malý Mirek zůstal v péči prarodičů, kteří se o něho starali jak jen to šlo v jejich věku. Prožil s nimi evakuaci a vrátil se zpět do rozbombardovaného Kupičova.

Jelikož neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, přišla strašná zpráva, že vojín Bohuslav Žitný padl 10. 9. 1944 u Machnuwki. Tím zhasly veškeré naděje a Mirek byl úplným sirotkem.

Konečně přišla reemigrace. Rodina Žitných přijela spolu s rodinou dcery Marií Krejbichovou a usídlili se v Mašťově. Staří prarodiče zakrátko zemřeli. O Mirka se starala teta Krejbichová, i když to byli také staří lidé utrmácení válkou. Chlapec vyrůstal ve velice skromných poměrech. Pouhá limonáda byla pro něho přepych. Zřejmě tyto podmínky z něho udělaly houževnatého muže. Vyučil se tesařem, doplnil si vzdělání a byl a dodnes je skutečným mistrem svého řemesla.
Prosím Vás, Vy spolubojovníci těch padlých, zatlačte trochu na ty, kdo tak bezcitně ohýbají paragrafy. Vždyť na odškodnění těch úplných sirotků by zcela určitě stačila setina sumy z některé vytunelované banky. *Václav Kytl*

NAŠI JUBILANTI …

Region Mariánské Lázně
Tomšovicová Evženie, nar. 7. 10. - 65 let, Poběžovice 56, Tachov. Kučerová Růžena, nar. 5. 11. 75 let, Tachov, Olšanka. Antonjuková Lida, nar. 10. 12. - 65 let, Mar. Lázně, Ivančice a Zajacová Emilie, nar. 9. 11. - 70 let, Dolní Žandov, Zálesí. *Za region blahopřeje J. Juha*

Region Cheb
Jubilanti ve IV. čtvrtletí:
55 let - 16. 12. Jaroslav Slevinský, bytem Plesná.
70 let - 1. 12. Rostislav Pancíř z Volkova, bydl. Vojtanov.
75 let - 10. 11. Olga Křenová ze Sofievky, bydl. Kopanina - N. Kostel, 30. 11. Albína Pečínková z Chomoutu, bydl. Dobroše a 28. 12. Lydie Ollmanová ze Smolárny, bydl. Cheb.
81 let - 7. 11. Viktorie Jesinková ze Sofievky, bydl. Kaceřov.
84 let - 20. 11. Růžena Novotná ze Sofievky, bydl. Lipová.
Jménem krajanů přejeme pevné zdraví, štěstí a životní pohodu do dalších let.
Ludmila Mácová a Libuše Pancířová
Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI …

Dne 9. září t. r. zemřel ve stáří 73 let náš člen p. Josef Bendl. Zesnulý pocházel z Curkova na Volyni a bydlel v Mladějovicích okr. Olomouc.
Soustrast projevuje V. Ráža

Region Mohelnice
Dne 5. října zemřel ve věku 81 let pan Václav Srdýnko z Olšanky, nyní bytem Loštice.
Výbor regionu projevuje tímto pozůstalým upřímnou soustrast. *Machovská*
Odešel dobrý člověk …
Dne 20. 10. 2003 zemřel plk. Vladislav Mec. Narodil se 19. prosince 1919 českým rodičům Janě a Janovi Mecovým ve městě Luck na Volyni. Vyrůstal v rodině se svými staršími sourozenci - sestrou a třemi bratry.
Po absolvování sedmileté polské základní školy studoval polské gymnázium v Lucku. Vypuknutí druhé světové války, sovětská a poté i německá okupace Volyně změnily jeho život. Aby uživil rodiče i sebe, pracoval manuálně na různých místech.
Po příchodu československé jednotky generála Ludvíka Svobody vstoupil spolu se svými bratry Janem a Václavem do řad československého vojska. Hned nato byl poslán do důstojnické školy pro pěchotu. Po jejím absolvování byl poslán jako podporučík na frontu. V rámci Karpatsko-Dukelské operace prošel Duklou a dostal se na Slovensko. V lednu roku 1945 vedl u Liptovského Mikuláše útok své čety, přičemž byl velmi těžce raněn střepinami z minometné palby. Po ošetření vojenským lékařem majorem Škvařilem ve Vyšných Hágách byl poslán do Krakova na operaci. Následoval převoz sanitárním vlakem do lázeňského města Kutaisi v Gruzii na několikaměsíční léčení. Poté přijel do Československa a nastoupil v Hostinném na doléčení. Toto válečné zranění mu způsobovalo různé komplikace po celý život. Po doléčení nastoupil do služeb Ministerstva národní obrany, kde v různých funkcích setrval až do odchodu.
Je dvojnásobným nositelem Československého vojenského válečného kříže z roku 1939 a byla mu udělena i mnohá další vyznamenání. Byl též členem Československé obce legionářské a Svazu bojovníků za svobodu. V roce 1950 se oženil a žil s manželkou ve vzorném manželství až do konce života. Jejich společnou zálibou byla zahrádka, kterou nadevše milovali.
Budiž čest jeho památce!
Jaroslav Mec, bratr zemřelého
Všem pozůstalým vyjadřuje svou upřímnou účast i redakce Zpravodaje

DARY došlé na konto SDRUŽENÍ - Říjen 2003

Region Praha: D. S., Praha - 200 Kč
Region Litoměřice: Pavla Melničáková, Dobkovice - 200 Kč.
Severomoravský region: Pavelková Božena, Jesenice - 200 Kč
Upřesnění darů došlých na konto v červenci: Alžběta Nová, Liberec - 300 Kč. Nina Bártová, Litoměřice - 500 Kč.
Region Brno: Alla Boroličová, Tišnov - 100 Kč, Larisa Nevřivá, Bzenec - 150 Kč, Eugenie Smolarčuková, Brno - 150 Kč, Josef Kučera, Brno - 200 Kč, Anna Hibrantová, Česká - 200 Kč, Miloslava Kepřtová, Brno - 200 Kč, Milada Krajzlová, Brno - 200 Kč, Alžběta Bezděková, Brno - 150 Kč, Emilie Kyselová, Znojmo - 200 Kč, Anastázie Barteisová, Znojmo - 200 Kč, Vladimír Štejnar, Bílovice - 200 Kč, Marie Pechalová, Brno - 100 Kč, Naděžda Hrušková, Brno - 50 Kč, Jan a Jaromíra Ničovi, Brno - 500 Kč, Milada Kroupová, Brno - 100 Kč, Josef Fojtík (10 USD), USA - 300 Kč.
Všem dárcům ze srdce děkujeme…

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.
Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta: 000000-1937591369/0800,** Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070..** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8.**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 15. 11. . 2003